

Het tragisch bloedbad van de Bevrijdingsdag 1 november 1944

Dinsdag 31 oktober 1944

De Canadese Genie heeft een Baileybrug gebouwd over het afwateringskanaal van Retranchement ter hoogte van de huidige «Hickmanbridge».

Woensdag 1 november 1944

In de vroege ochtend was er de doorbraak van Canadese gemotoriseerde eenheden en pantserwagens. Van Retranchement dringen zij door tot de Oosthoek en volgen de Zoutelaan en de Elizabetlaan (Canadese Bevrijdingsroute) en bereiken de Lippenslaan. Tegen de middag is Knokke bevrijd. De vlaggen van de geallieerden worden bovengedaald en sieren de huisgevels.

Na de middag stroomt een geestdriftige menigte samen op de Ecuwfoestplaats (huidig Burg. Frans Desmidtplein) om de bevrijding te vieren. Het Verzet zou ook een «collaborateur of collaboratrice» aanhouden in een woning naast «Hotel de L'Europe». Een officier roept de menigte toe : «Vlucht terug in de kelders, de Duitsers bevinden zich nog te Heist !». De militair krijgt geen gehoor !

Het is rond 17.00 uur. Ik krijg van mijn oudere zus Gilberte een sigaretje, resultaat van de algemene leuze : «Chocolate for mama and cigarette for papa». Mijn eerste sigaret op deze onvergetelijke dag, een «historisch gebeuren». En elke kwajongen heeft stekjes bij. Twee pogingen om rechtstaand de sigaret aan te steken mislukken. Er waait een fris novemberbriesje. Gehurkt met het hoofd en het bovenlichaam diep voorovergebogen, druk ik mij tegen de gevel van de huidige «Quick Shop» ... het catastrofaal moment !

Een brisantbom ontploft een achttal meter verder. Een oorverdovende slag, dodende granaatscherven (schrapnel's) spatten met ontzettende kracht in het rond. Ik hoor geroep, geschreeuw, gehuil ! Stijf van de schrik durf ik nauwelijks opkijken. Voorzichtig kruip ik langzaam recht. Het plein is compleet verlaten... vóór de «Centenaire» liggen enkele dode en zwaargewonde mensen. Vol verbijstering kijk ik verward naar het afschuwelijk schouwspel. Het bloed stroomt in de straatgreppel. Het is muisstil... ik hoor licht gekreun... Plots gegrepen door paniek loop ik over het plein. Tussen de vrijheidsboom en het oorlogsstandbeeld ligt een bejaard ventje op de rug, zijn kloefen enkele meters verder. Een hond verslindt naast de dode een klomp mensenvlees. Ik jaag het dier weg en ren naar huis. In de kelder wachtten mijn ouders, zusters en broertje ; groot was hun angst, nog groter was hun opluchting !

Jean Klincke

Referentie : «Zwaluw waar vlieg je naartoe» (dokter E. Mattelaer),
verwijzing naar blz. 105.

Noot : burgerlijke slachtoffers waren : Etienne Doney, Albert Daese, moeder Odile Verschorre-Christians en een Canadees militair.

Zwaargewond : Pietje Verschorre, Margriet Verschorre, André Gunst en een Canadees militair.